

AQUELLA FERIA DA RODA...

↓ Jacinto Díaz López

Os que tein agora cincuenta anos nun se poden acordar de cómo era porque inda nun naceran condo deixóu d'habella. Sí qu'ouguirían mentalla muitas veces porque úa cousa que taba tan metida nel alma del pueblo y que servía pra regular el reparto dos llabores y mandaba nos costumbres da xente, nun se borra así como quera, sin máis.

Os que pasamos d'esa edá —y, dalgús muito— sí que nun se nos borra el recordo del acontecemento que se repetía todos os xoves. Pra toda a xente del lugar, y pra outras muitas dos alrededores, servía de referencia pra muitas cousas, tanto nas tocantes al

trabayo como nas das diversióis. Toume refirindo á feria da Roda, aldea principal del conceyo de Tapia naquellos tempos y que tan a menos veu al faltarye ese motivo.

A Roda era, empriando úa palabra que s'usa muito agora, a aldea máis emblemática de todo el conceyo. El sito unde se xuntaba a feria taba dividido en dúas partes, que se yes chamaba a *feria de riba* y a *feria de baxo*. A primeira taba en tarrén costoy nella xuntábanse el gado, principalmente el vacuño.

Aquella feria da Roda...

Tamén había cochos de cría y ás veces caballos y burros, anque pra estos dous últimos había un xoves al ano que ye chamábase el *xoves de Silvayá*, ou sía, el de Pentecostés, y qu'era ún dos tres grandes del ano. Os outros dous eran el da Ascensión y el de Corpus. El de Silvayá chamaba a atención porque nun se vían a miudo tantos caballos y tantos burros xuntos y, con este motivo, chegaban de lonxe tratantes y tendeiros d'apareyos y demáis arreos pr'aderezar as bestias. Tou vendo os chaláis coa brusa moura y a aguiyada na mao cumprir á perfeución col ritual del trato qu'ellos conocían tan ben...

A feria de baxo fíase na parte cha y nella nun había gado sinón cousas de mercado —das máis variadas, postas en tableiros, como si fosen mesas, ou pol tarrén— unde podías mercar lo mesmo úa foudía qu'úa libra de chocolate, ou un par de galochas, ou un perrón de cereixas, ou tela pra un vistido. Úa vez chegou como novedá un camión con naranxas de Valencia que las vendía a perrín cadúa.

Nesa mesma parte da feria, qu'era mercado, amañábase un paseo de mozas qu'era úa delicia vellas de guapas qu'eran. Máis d'úa volóu en parexa na feria da Roda, que nel fondo é lo qu'andaban buscando... Sería curioso que parecera úa llista con todas as qu'amañaron allí.

De manera qu'A Roda taba ben abastecida de todo y a xente negociaba y el dieiro corría.

El xoves da Ascensión era el que máis xuventú xuntaba por mor de qu'era día santo. Nun se cabía na feria, porque ademáis as tardes eran llargas, daban pra todo y pra poder tar na casa de volta á tardiquíu. Eran tempos ben diferentes dos d'agora.

De primeiro, y en muitos anos, nun houbo carreteras y as tendeiros y tendeiros dos alrededores que suministraban tal variedá de cousas, trasportábanlas en burros y caballos con cestas. A mayor parte eran de Tapia. Recordo algús nomes: as de Vicentín, as del Zapateiro, as del Chicho, Susana, Norberta, a Pintora... Y tamén homes: Bobis, el Colaso, Mariano, Milín, Villamea, José Antonio el Ferrador. Y del Cortaficio, Marcial; de Salave, el Súcaro; de San Xuyán, a Cacheira; de Campos, a tía Rosa del Cego; de Tol, a del Manco y a Canuta; de Serantes, a Rosarieira; da Caridá, Malia dos Ovos; del Esteler, Pepe... y muitos máis d'outros sitios.

De manera qu'A Roda taba ben abastecida de todo y a xente negociaba y el dieiro corría.

Outra cousa que ye deu fama á Roda era lo ben que se comía abundante y barato. Nombremos a casa del Mulieiro y a d'Amadora y a d'Alvira. A primeira poñía úa tortiya al ron que resucitaba os mortos... Y daban café Serafín de Fabín, don José del Convento y Paco da Pontrabiza, que xa tía máquina exprés. Y tendas d'ultramariños (qu'eran mistas): a d'Amadora, a de Pepa y a de José de Llomba, y de textidos, a de Ramón de Lomba, qu'era a miyor del conceyo.

En fin, qu'A Roda era algo económicamente na contornada y lugar de cita pra xente de muitas lleguas á redonda. Tanto, qu'inda hoi se dice, recordando aquel dito d'entonces, tan repetido: "¡Hasta el xoves na Roda!".

